

Ebru ASLAN
Kısa Öykü Yarışması İkincisi
Rumuz UBRE

ARİSTO’NUN TINISI

Bu şehirde herkes hasta, ben ise diğerlerine nazaran nadir görülen bir illetten dolayı muzdaribim. Koskocaman bir kent vebadan kırılırken, kurtarılmış bölgemde, zamanında tüm farelerin hakkından gelip, bu derde derman olabileceksen, köşemde açlıktan kemikleri sayılan bir kediyim. Sanırım üzerimde Lut kavminde helak edilerek öldürülen heteroseksüel şanssızlığı var, başkalarının kavgalarının desibeli benim kulak zarımı da yırtıyor.

“Bir daha dünyaya gelsen yine aynı aileyi mi seçerdin?” sorusuna “evet” cevabı verdiğim güzide (!) ailemin mutfağında oturuyorum, aslında bu ütopyik sorunun cevabının ailemi çok sevmemle ilgisi yok, alternatif hayatımda tekrar bana ihtiyaçları olacaksa, evin bir ferdi olmaktan imtina etmem. Yaşam da böyle, yapmak zorunda olduklarımızı sevgi kılıfıyla donatıyoruz ki bize daha kılınabilir ve kolay gelsin. İki sene önce insanların ayağına ip doladığı ve vücudunda ödem oluşan bir karga bulduğumda, o hayvanı acaba gerçekten seviyor muyum diye hiç düşünmedim, düşünemedim. “Bütün yaratılmışlar tek bir insan gibidir” mottosuyla hareket ederken, elimde, kargayla beraber veteriner ararken bindiğimiz taksinin insanlığına paralel olarak artan taksimetre tutarı ve akabinde o canın kurtuluşu kaldı.

Her reenkarnasyon aksiyonunda illa ki seçeceğim ailemin mutfağında oturuyor olmamın nedeni; evin sigara içilen tek yeri olması. Günlerimi annemle, üzerinden devletin bir kazanç sağlamadığı sigaraları tüketerek geçiriyorum. Dilimizdeki güzel adlandırmaları çok seviyorum, diğer türlü bu tütünü temin eden tır şöförüne verdiğimiz harcırahla elde ettiğimiz ürüne kaçak sigara deniliyor ve cezası var. Hayat da bana hüsn-i talil (güzel adlandırma) yapıyor, bulduğum aciz karga misali benim de ayağıma ip dolanmış ve ödemime aile deniliyor.

Ben bu bedbaht düşüncelere dalmışken, kurtarılmış bölgeme kardeşim giriyor. Her daim kardeşimin gözleri içimi burkmuştur, elaya kaçan gözleri, bahar nezlesinden muzdariptir. İrinin kahverengisi kırmızılıkla uyum yakalamış bana bakıyor. Gözleri ayrı, dili ayrı konuşuyor. Yaşlılara has, nemlenmiş gözleri bir şeyleri yaşayamamış, eksik kalmış hissi veriyor. Bu öyle bir histir ki anımsadıkça sizi her türlü eğlenceden mahrum bırakır, tüm mutluluk hevesinizi kursağınızda takar gider.

-Ali, yemek yemeyecek misin? diyorum.

- Dişim ağrıyor zaten, ne yemeği? diye beni tersliyor.

Ali, on sekizine girip, okulu bırakınca sigortası hiçbir sağlık masrafını karşılamıyor. Bundan mütevellit dışıya de gidemiyor. Bu yüzden her daim evde kesif bir pamuk üzeri rakı kokusu duyuluyor.

Kardeşim bize nefretle bakıyor, üç kadınla anaerkil bir evde babasız, fakir yaşamının acısını her gün söke söke bizden alıyor. Anlıyorum, mağrur yaşayamamanın, toyluğunun kaçış olmamasının bir asiliği olmalı elbette. Fakat önemli olan kime karşı isyan ettiğinizdir. Kime yönelik, neye karşı isyan edeceksiniz? Baş kaldırma namlusunu çevirdiğiniz nokta çok mühimken, kardeşim hayata karşı bir tavır sergilemesi gerektiği yerde salvolarını bize atıyor.

Annem kızgın bir ses tonuyla;

- Zıkkımlanacaksan zıkkımlan, yemeyeceksen defol git iş ara, diyor.
- Yeter be, on kere tamam dedik size, gideceğiz işte patlamayın ya, diye cevap veriyor kardeşim.

Annem otoritesini korumaya çalışan bir ses tonuyla;

- Bağırma be, terbiyesiz! Tüm apartman sesimize uyanıyor. Senden başka sesi çıkan var mı bu apartmanda, diyor fakat aynı zamanda kendisinin de sesi vardiya dönüşü uyuyan bir adamın uykusunu bölüyor.

Ali, hiçbir şey demeden mutfağı terk ediyor, tezgahın üzerinde rakıya batırılmış pamuğu kalıyor.

Tartışmalardan içim daralıyor, Nazım ; “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” diyor. Madem aynı habitattayız, neden bu ormanda ben bir dikili kuruyum, neden diğerleri gübrelere dimdik hayatta? Kimileri haralarda yaşayan bakımlı atlarken neden ben kış vakti salınmış yıldı atıyorum? Bu sorular içimi kurt misali kemiriyor, suçu hep kendimde arıyorum. Anneme alışmaz diye korkusuyla yanına arkadaş almadığımız muhabbet kuşunun bile vebalini üzerimde hissediyorum. Şu an ben üzgünken, karşıma geçip ötüyor, ama şen değil bağım. Şakırdayan varlığın ismi Aristo, annem arada karıştırıp “Ariston” diyor. İşte insanlığa hizmet veren bir düşünür olmakla kapitalist bir marka olmak arasında ince bir çizgi var.

Kardeşim Nemrut ifadesiyle tekrar mutfağa giriyor;

- İş görüşmesine gidiyorum, yol parası verir misin, diyor.
- Para isteye isteye bitirdin beni, bisikletinle git, diye çıkışıyor annem.
- Bisikletin tekerleği gevşemiş, sürülmüyor, zor gidiyor,!
- Erken çık gene de bisikletle git, bende para mara yok, diye bağıyor annem.

Kapıyı çarparak çıkıyor kardeşim, giderken gözlerinin elasını kırmızılık bastırmış. Kızıllığının ateşi beni yakıyor.

Çatısının altında huzuru sadaka olarak beklediğim evime bir saat sonra bir telefon geliyor. Arayan polis kardeşimin kaza yaptığını söylüyor, yaşayıp yaşamadığıyla ilgili Bilgi vermiyor. O an aklımdan ölse de telefonla bu bildirilmez zaten diye geçiriyorum. Umudum sönüyor, ömür boyu bardağın boş ya da dolu tarafından bakmaktan ziyade içinde ne olduğuna baktığım için burada da gerçekçiliğimin ceremesini çekiyorum. Annem bu haberi çılgınlarla karşılıyor, yas evinde her daim vakur olan kişi edasıyla annemi teskin ediyorum. Biliyorum ki daha doğarken sağusu yazılmış bizler için ağlamak nafîle.

Ölüm haberi almamak için kime el açacağımı kestiremiyorum . Bir daha dünyaya gelme sırası kardeşimde, beni tekrar seçer mi bilmiyorum. Hastaneye giderken Aristo hâlâ ötüyor...